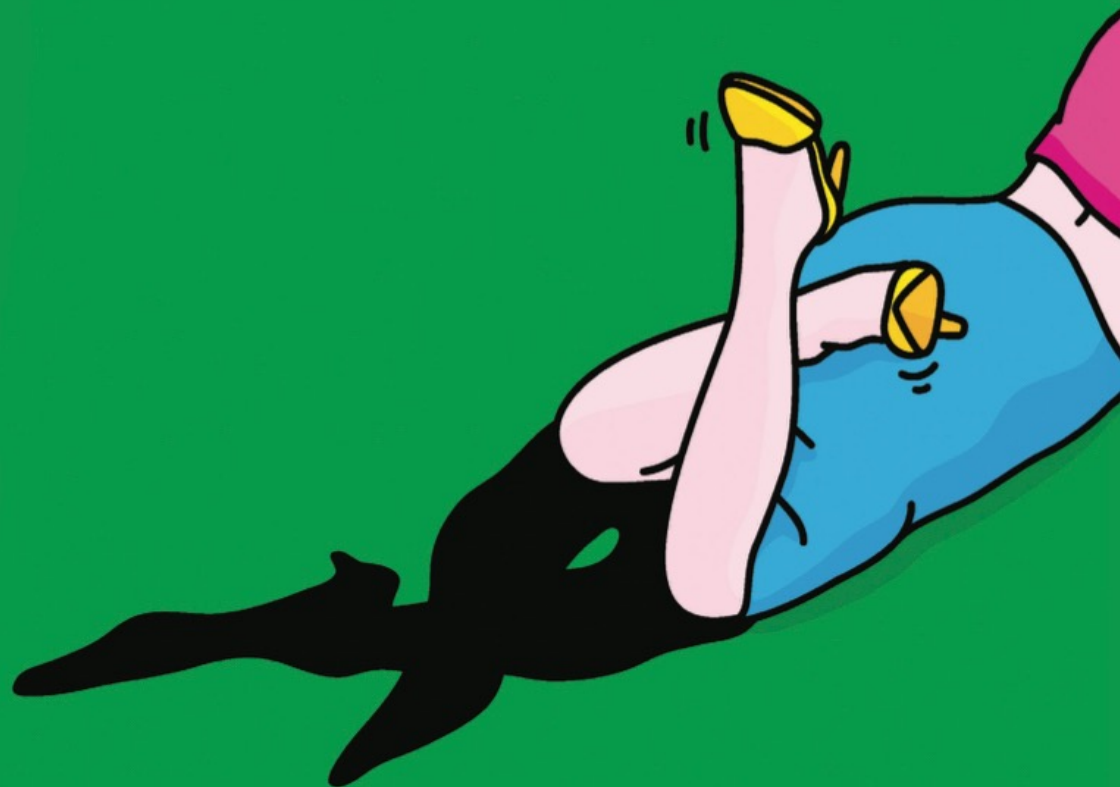

MARNIX PEETERS

**IK HEB AIDS VAN
JOHNNY DIAMOND**

HET VERSLAG VAN EEN MIDLIFECRISIS

Soldaten van de Waffen-SS hebben geen kindertijd gehad. Die zijn rechtstreeks aan hun opleiding begonnen.

Martin King

The seven-year quiz. Is dat geen goed idee? Een huwelijk met punten. Als het u hard genoeg de keel uithangt wordt het ambtshalve ontbonden.

Barry King

Mini-verkoper Barry King heeft een knoert van een midlifecrisis. Hij is te laf om hardop te zeggen wat hem dwarszit, laat staan om zijn problemen aan te pakken, dus probeert hij er al dagdromend het beste van te maken. Eén keer zet hij zijn ronkende fantasieën in daden om, en dat laat Patricia Depuyt niet zomaar gebeuren. Als alles in Barry's leven aan het wankelen gaat, neemt hij samen met zijn vriend Gele Ali de vlucht vooruit. In Berlijn, tijdens de Nacht van de Blauwe Bisschop, gaan de poppen aan het dansen. Barry King vindt er de liefde van zijn leven — de zeventienjarige Frederike.

Ik heb aids van Johnny Diamond is een roman over grensoverschrijdend gedrag, dubbele moraal, normvervaging, levenskeuzes, hoop en vervulling, stiekeme homofilie, leeftijdsverschillen, zelfbedrog, egoïsme, passie, lust, drugs, jonge meisjes, het ware geluk, en de vertwijfeling van de eenentwintigste-eeuwse mens. Het is een zoektocht naar ethiek.

Ik kan mij nog heel precies het moment herinneren waarop ik besepte dat mijn leven voorbij was. Het moment waarop ik plots voor honderd procent zeker wist dat het niets voor mij was. Het huwelijk. Dat ik een blanco cheque had ondertekend waar ik voor de rest van mijn leven voor zou betalen. En ik heb toen mijn schouders opgehaald, ik heb al lachend gezegd: allez vooruit, en ik heb mijn poot daaronder gezet. En ik heb er nog op gedronken ook — een glas van de smerigste schuimwijn.

Toch geen beige, had Jan gezegd toen zij thuiskwam uit de kliniek, waar zij enkele dagen in observatie had gemoeten omdat ze krampen had. In de tussentijd had ik de kinderkamer behangen en geschilderd.

Ik zei: dat is geen beige.

Dat is beige, had Jan geantwoord, zwaar ademend en met haar rechterhand dramatisch haar grote opgespannen buik bevoelend.

Kijk hier op de pot, zei ik. Gebleekte amandel. Als het beige is staat er 'Beige'.

Ze geven aan alles een naam, zei Jan, nu met tranen in haar onnozele ogen. Maar het blijft beige. Ik leg mijn dochter niet te slapen in een beige slaapkamer.

Zij was daar niet van af te brengen, noch had zij er een uitleg voor. Het wás gewoon zo. Dan weet ge: dat komt hier nooit meer goed.

Al een tijdlang had de motor plofgeluiden gemaakt, die steeds frequenter werden, en die gaandeweg vergezeld werden van een gesnerp, een gerinkel ook, in het motorblok. Automobilisten maakten mij, met hun duim naar achteren wijzend, attent op de zwarte rook die de uitlaat van de Vespa uitstootte.

Ge hebt geen naft meer, zei Gele Ali nadat ik op de pechstrook was gestopt.

Hij is nog voor driekwart vol, zei ik.

Vespa, zei Gele Ali, het woord uitspuwend. Ik snap dat niet, Barry. Italianen maken alleen broel. Dat ziet er goed uit, dat maakt indruk op de wijfjes. Alfa Romeo. Ge ziet dat en ge denkt: daar win ik de 24 uren van Le Mans mee. En de eerste keer dat ge harder rijdt dan honderdveertig beginnen uw pistons te rammelen. Vespa juist hetzelfde. Dat dient om traag mee langs de terrassen te rijden, tot er eentje achterop springt en haar adres in uw oor fluistert. Of om tegen te leunen en sigaretten te staan roken. Níét om mee te rijden, en al zeker geen grote afstanden. En zéker niet als het belangrijk is en ge er op tijd moet zijn.

Ja, Ali, zei ik, dank u. Maar we staan hier wel.

Als er één ding is waar Johnny Diamond niet tegen kan, is het mensen die te laat komen, zei Gele Ali. Ik ben ooit eens te laat gekomen bij hem, en toen heeft hij...

Ge kunt misschien mee nadenken over een oplossing, zei ik. Kent gij iets van motoren?

Alleen van echte, zei Gele Ali. Niet van Italiaanse. Die arbeiders in de fabriek staan ook de hele tijd naar elkaars kont te loeren in plaats van hun vijzen vast te draaien. En te vragen of ze 's avonds mee macaroni gaan eten ergens.

Enkele uren later zaten wij in een Biergarten in een buitenwijk van Duisburg te wachten op nieuws van de garagist. Oeh, Vespa! had die verzucht toen hij ons kwam takelen.

Ali kon zijn ogen niet afhouden van de dienstster, die een witte blouse droeg met daarover een mouwloos lederen vestje, dat vooraan met een veter was samengebonden.

Staar niet zo, zei ik. Ik geneer mij in uw plaats.

Dat hebt ge nu met uw vrouwen, zei Gele Ali. Ge moogt er zogezegd niet naar kijken, maar ze doen wel alles om u te dóén kijken. Die nestel, dat is pure provocatie. Die spreekt tegen het kind in u. Wat doet een kind het liefste? Cadeaus openmaken. De strik lostrekken en zien wat erin zit. Een vrouw die zoiets draagt, zegt: ge zijt waarschijnlijk zeer benieuwd naar wat er in het pakje zit. Nu, ge kunt bijna de helft al zien, dus ge weet het al, maar toch. Ge wilt de rest ook.

Ge zweet, Ali, zei ik. Beheers u een beetje.

Hoe moet ik mij nu beheersen, als die vrouw mij uitdaagt? zei Gele Ali. Ze zouden buiten toch ook eens een plakkaat mogen hangen om te zeggen dat het hier een hoerenkot is.

Dat is het niet, Ali, zei ik. Stop met met uw tong naar haar te klakken.

Ik ga haar prijs vragen, zei Gele Ali, de dienstster wenkend.

Met een brede glimlach kwam zij naar ons gelopen, haar haren in een schattig dotje. Waarmee kan ik u verder nog van dienst zijn? vroeg zij.

Niets, antwoordde ik snel.

Hoeveel is het? vroeg Gele Ali, zijn duim en wijsvinger over elkaar wrijvend.

Let niet op mijn vriend, zei ik.

Oh, laat eens kijken, zei de dienstster, in haar schort graaiend en een bonnetje tevoorschijn halend. Twaalf euro tachtig alstublieft.

Ik greep naar mijn portefeuille, maar Gele Ali sloeg mijn arm weg.

Niet de drankrekening, simpel wijf! klonk het uit zijn keel, rochelend. Om uw veter los te trekken.

Wat? vroeg de vrouw.

Hotdog spelen, zei Gele Ali. De mosterd eraf likken. Gaan met de banaan. Gij hebt nogal dingen, geile! Al een geluk dat wij in panne staan. Vespa. Altijd verdriet. Zult ge met Duitse modellen niet tegenkomen. Hoe zit het? De vraag is: zijt gij klaar voor Ali? Quanto costa?

Neem het hem niet kwalijk, zei ik. Duizendmaal excuses. Hij loopt sociaal wat achter.

Vijfzeventig euro, zei de dienstster. Enkel de Japanse cravate. Ge krijgt vijf minuten, ik kan de toog niet te lang alleen laten.

Hoe wist jij dat dat een hoer was? vroeg ik.

Wij lagen op een bed in de Duisburg Ibis Budget am Innenhafen, nadat de techniker niet was klaargehaakt met de herstelling van de Vespa.

Vijfennegentig procent van de vrouwen zijn hoeren, zei Gele Ali. En de vijf op honderd die technisch gesproken géén hoer zijn, vallen meestal wel omver te lullen. Ge moet al wreed veel pech hebben om van een kale reis terug te keren. Barry, dat is voor u toch geen wereldnieuws?

Nee, maar, zei ik.

Er is van alles bij gekomen, zei Gele Ali, maar eigenlijk hebben wij maar één doel. Ge wordt geboren en ge hebt maar één opdracht: uw piet erin steken. Vrouwen hebben maar één bestemming: stil gaan liggen en wachten tot de klokken geluid hebben. Omdat ge niet de godganse dag kunt neuken, zijn mensen beginnen te schilderen en beeldhouwen en boeken schrijven, en hebben ze de tv uitgevonden en kunt ge gaan tennissen en naar de voetbal gaan kijken en met de auto rondrijden. Maar dat is allemaal tijdverdrijf. De gaten vullen tussen het echte werk. Wat heeft de garagist gezegd?

Dat hij het probleem niet vindt, zei ik. Misschien een productiefout.

Ja, wat heb ik gezegd? zei Gele Ali. Die zitten meer op de wc boekskes te lezen dan dat ze aan de band staan.

Als hij het morgenvroeg niet gevonden heeft, kunnen we van hem een auto huren, zei ik.

Doe dat maar, zei Gele Ali. Gij betaalt.

Mist gij uw vrouw niet? vroeg ik. Sahara?

Waarom zou ik haar missen? vroeg Gele Ali verbaasd. Zij is een geit. Zij zit de hele dag binnen, zij heeft niets te vertellen. Ge hebt een bericht gekregen. Brrrt, zei uw gsm.

Hij moet onderdelen bestellen, zei ik. Hij gaat een auto klaarmaken voor ons.

Man, ik zeg het u: als we te laat komen bij Johnny Diamond zal het uw beste dag niet zijn, zei Gele Ali. Met Johnny Diamond wordt er niet gelachen.

Het was een gele Nissan Micra uit 1985 die garagist Trombotz voor ons had klaargezet, waarmee wij naar Berlijn verder konden rijden; op de terugweg zouden wij hem weer inruilen voor de tegen dan herstelde Vespa.

Veel beter dan die stomme scooter, zei Gele Ali toen wij de A2 richting Dortmund opdraaiden. Ge zit daar toch altijd een beetje jeanettig op, zeker de passagier, met uw gat naar achteren. En de manier waarop ge de rijder moet omklemmen. Ge zít de mensen gewoon kijken: daar, twee homofielen op een brommer.

Laat ze maar kijken, zei ik.

Ge weet hoe God over homofilie denkt, zei Gele Ali. Het paradijs moogt ge op uw buik schrijven. Huilen en zweten in de hel gaat ge doen. Ze snijden uw ballen eraf en voeren ze aan de zwijnen terwijl ge bloedend moet toekijken. Ze steken gloeiende staven in uw achterste en ze bijten de topjes van uw tepels. Ze halen uw moeder uit de hemel en verkrachten haar voor uw ogen. Barry Barry! zal ze roepen, en ge kunt niks doen want als ge één beweging maakt wordt ge een maand lang opgesloten in een kamer met zeven van de mooiste maagden die elkaar beffen en vingeren en met voorbindlullen naaien, en ge moogt er niet aankomen. Als ge er aankomt sterven uw zusters en uw nichten op aarde en krijgen uw kinderen kanker.

Ze weten wel weer van aanpakken in uw hel, zei ik. Hebt ge dan geen schrik, Ali?

Nee, zei Gele Ali, want ik ben geen homofiel. Het is niet omdat ge eens naar de hoeren gaat dat ge een hoerenloper zijt. God staat het toe om zwak te zijn. Hij vindt dat zelfs grappig. Zoals wij naar een puppy kijken die zijn eigen staart probeert te vangen. Die gaat ge ook niet straffen omdat hij niet beter weet. Daar staat ge geamuseerd naar te kijken en daarna zegt ge brave Pekkiet tegen het uitgeputte dier.

En de Nacht van de Blauwe Bisschop? Is dat dan toegestaan? vroeg ik.

Gij weet niet waar ge over spreekt, zei Gele Ali. Gij zijt daar nooit geweest, gij moet zwijgen. Maar als ge het wilt weten: dat is hetzelfde. Ge zijt onwetend dus ge moogt nu en dan in de val lopen. Zolang ge het maar niet met opzet doet.

Wat zijn wij dan aan het doen? vroeg ik. Wij zijn toch niet onopzettelijk naar Berlijn aan het rijden?

Uw onwetendheid is irritant, zei Gele Ali. Uw domheid aanstootgevend. Uw onvermogen om de waarheid te zien hemeltergend. Ik zal blij zijn als deze week achter de rug is. Dat ik van u af ben.

Maar ik begrijp het niet, zei ik.

Ja, dat zie ik ook wel, zei Gele Ali nijdig. Dat gij een auto verkocht krijgt, dat versta ik niet. Geen wonder dat uw dochter lesbisch is, zij kijkt naar haar vader en zij denkt: ja, als het zó zit. Dat gij een vrouw gevonden hebt die vrijwillig met u is getrouwd, is een mirakel. Ge moet straks in Bielefeld Hannover volgen. Maar ik denk dat dat dezelfde snelweg blijft. De A2.

Goed, zei ik.

Uw vrouw is lelijk, zei Gele Ali. En ze keek onbeleefd naar mij, als een koe. Hoe heet zij alweer?

Jan, zei ik.

Jan! zei Gele Ali proestend. Dat gij dáár ooit voor gevallen zijt!

Ik vraag het mij soms ook af, zei ik.

Als ge jong zijt denkt ge er niet bij na. Iedereen trouwt. Ge hobbelt mee het pad af, zonder u één keer af te vragen of het wel is wat ge wilt in uw leven. Zo'n belangrijke keuze, en niemand zegt u: ga er eerst maar eens een paar maanden voor zitten. Ga de mogelijkheden eens af. Voor uw studies sturen ze u naar adviesorganen en infodagen en geven ze u psycho-medisch-sociale bijstand tot de bijstand, de info en het advies uw oren uitkomen. Zelfs als ge al lang beslist hebt dat ge in de verkoop wilt gaan, bellen ze nog naar uw ouders om te vragen of productontwikkeling niet meer iets voor de zoon zou zijn. Op de eerste schooldag vragen ze nóg eens of ge wel helemaal zeker zijt want dat het nooit te laat is om te veranderen, en dat ge alles goed moet afwegen want dat het niet de bedoeling is dat ge de rest van uw leven aan iets vastzit waar ge niet uw hele hart aan verpand hebt. Als het over trouwen gaat, hoort ge geen piep.

Het is pure zwendel. Lelijk bedrog wat ze met jonge mensen doen. Ge vraagt u af waarom. Ja, om de maatschappij gesmeerd te doen lopen, om zo weinig mogelijk deserteurs te hebben, maar moet ge daarom iederéén de vuurlijn injagen? Wat hebt ge aan al die ongelukkige mensen die doof en blind 'ja' hebben gestameld toen de eerste de beste ze de vraag stelde? Die, geketend door hun huwelijksbeloftes en gekooid door hun ouderschap, met hangende schouders hun levensplichten vervullen, zonder vuur

en zonder goesting, juist het hoogstnodige doend om het vaartuig drijvend te houden, terwijl zij maar al te goed beseffen welke heerlijke avonturen het bestaan voor hen in petto had, en nog steeds heeft, want van achter de horizon horen zij de opgewonden kreten en het geschater van de enkelingen, de dapperen die uit de fuik zijn weten te blijven, de verkorenen die zich tegoed doen aan alle geneugtes denkbaar — vrouwen, jongens, drank, tovenarij, elke dag slapen zo lang men maar wil.

Hebben deze vrijbuiters destijds ook die angst gevoeld, al was het maar even? De angst voor de eenzaamheid, de angst om uitgelachen en beschimpt te worden, om als loser door het leven te moeten gaan — als de enige van de klas die géén vrouwtje wist te strikken, die voor eeuwig en altijd de hand aan zichzelf zal moeten slaan, ogen dicht en tanden opeen of loerend naar het laptopscherm, of die een onverschillige hoer zal moeten betalen die liegt dat ze hem gemist heeft, alvorens het geld weg te steken, haar broekje uit te doen, in een gezochte houding op het met onrechtstreeks tl-licht verlichte en met een goedkope satijnen sprei bedekte bed te gaan liggen, en met haar gemaakt-hete stem te zeggen: kom op, tijger!

Of hebben zij gedacht: neen, in die keukentjes met die glimmende, ongebruikte KitchenAids van de huwelijkslijst, daar schuilt het niet. In die woonkamertjes waar men na zeven uur door de gordijnen heen de flatscreen ziet flikkeren, die de bewonertjes in slaap doet, daar valt het niet te rapen. En al zeker niet in de slaapkamers waar men om kwart voor elf het licht ziet

uitgaan en waar dan — voor de naïeve toeschouwer — de geheime tijden aanbreken; daar breekt juist niets aan, of het moest het slapeloze getrek met dekens en dekbedden zijn, het geërgerde gezucht en gemompel. Neen, hebben zij gedacht, in die vreemde, onnatuurlijke eenvormigheid kan het geluk zich niet verschuilen. In zulke dorre unanimiteit kan het individu niet tot bloei komen.

VERSCHIJNT OP

12 september 2018

Door zijn eigenzinnige en kostenefficiënte manier van werken kan Pottwal Publishers deze roman aanbieden aan 15,99 euro.

Met code voor gratis e-boek.

Schrijf je in op de nieuwsbrief van Pottwal Publishers en ontvang nu en dan iets moois: www.pottwalpublishers.be

Volg Marnix Peeters op www.facebook.com/peetersmarnix

© 2018 Pottwal Publishers en Marnix Peeters

Standaard Uitgeverij, Rijnkaai 100 / A11, B-2000 Antwerpen

Vertegenwoordiging in Nederland

New Book Collective, Amsterdam www.newbookcollective.com

Vormgeving en concept omslag: Shop Around

Illustratie: Xaviera Altena

Zonder staatsinmenging. Aangedreven door Gumption.eu.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaandelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

MARNIX PEETERS

IK HEB AIDS VAN
JOHNNY DIAMOND

HET VERSLAG VAN EEN MIDLIFECRISIS

POTTWALPRIJS
€15,99

